

Phương Hoa, Niên Quang

Contents

Phương Hoa, Niên Quang	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	15
5. Chương 5 (hết)	18

Phương Hoa, Niên Quang

Giới thiệu

Đó là một đêm mùa hè Gió mát rượi Mùi hương cây cỏ trong không khí vô cùng ấm áp Cô biết, rất c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuong-hoa-nien-quang>

1. Chương 1

Chương 01

Một môn thi cuối cùng cũng xong, bên ngoài chỗ gọi điện thoại của trường học có một hàng dài tụ tập hàng trăm cái đầu.

Phương Hoa đứng trong hàng ngũ đó bấp chân ê ẩm còn bàn chân thì mỗi nhừ, không biết đã bao nhiêu lần tự mắng mình sao tới sớm làm cái gì.

Hai tuần trước cô đã tìm được việc làm trong kì nghỉ hè, nên phải báo cho bố mẹ chuyện không trở về nhà. Vào thời gian sử dụng điện thoại cao điểm kéo dài thế này, dù cảm thấy khó chịu nhưng cũng buộc lòng phải xếp hàng.

Bốn mươi phút sau, Phương Hoa rốt cục cũng nhích từng bước về phía bộ điện thoại.

Đợi chờ giữa một đám người đang phát nóng lên rồi rầm òn ào rất mất trật tự công cộng. Vài sinh viên nhàm chán đến nỗi không có gì làm đành bày trò giải câu đố, vài người vỗ ngực nhảy nhót, người khác thì giậm chân xuống đất thét gọi ông trời, lại có người mặt đỏ tía tai cãi cọ vì giải toán mãi không ra kết quả, vì thế lại hện nhau ngày mai cùng lên hỏi giáo viên.

Phương Hoa nhìn mà thấy vừa lạ vừa sợ.

Trong buồng điện thoại bốn phía không có cửa cách âm, mọi người che một bên tai, gắng sức áp ống nghe lên mặt, nhưng vẫn không đủ át đi âm thanh bên ngoài, cứ mặc sức alo alo hoặc là cao giọng gọi ba mẹ, thỉnh thoảng thì gào lên: “Mẹ nói lớn lên một chút!” Phương Hoa chán nản nghĩ mình một lần làm con gái ngoan nhưng cũng không cần phải mất hết nhã nhặn như thế.

Cậu nam sinh tóc tai tán loạn phía trước sau khi điên cuồng gào thét mười lăm phút đồng hồ thì gạt mồ hôi bước ra, Phương Hoa bước vào.

Gọi hai cuộc điện thoại cho ba mẹ, nói với họ mùa hè này cô muốn cùng với bạn học đi du lịch Vân Quý. Nếu nói thật mùa hè ở lại kiếm việc làm thì chắc chắn có người phản đối, lấy lý do là đi du lịch, tránh phải giải thích nhiều.

Nói dăm ba câu cho xong, ba vẫn hỏi có đủ tiền dùng không, mẹ thì lại dặn nhất định phải có bạn học nam đi cùng. Phương Hoa hứa bừa cho cả hai yên lòng, lại không phản đối.

Buồng điện thoại, Phương Hoa như trút được gánh nặng chen ra khỏi đám người.

Sáu năm trước ba mẹ li dị, ba dẫn em trai đi cùng chẳng bao lâu sau đã tái hôn. Phương Hoa theo mẹ, yên ổn vui vẻ sống bên nhau ba năm, cho đến khi cô thi đậu vào đại học y B cách xa ngàn dặm, cố gắng thuyết phục mẹ tái hôn thôi.

Năm ngoài rớt cuộc mẹ cũng lập gia đình lần thứ hai, gả ột người tốt biết quan tâm chăm sóc, ôn hòa hiền hậu. Người đó có một cặp con gái song sinh đang tuổi mới lớn, mặc dù đối với mẹ kể vẫn thân thiện, nhưng cũng khó để ứng phó với bọn chúng. Lại vừa chuyển đến nhà mới, không đủ phòng, Phương Hoa trở về lại thêm chuyện phải khiêng giường ra phòng khách. Đủ loại rắc rối, khiến cho Phương Hoa thấy thôi thì ở ngoài. Mẹ buồn hơn, nhưng cũng đành chịu, nếu không phải Tết nhất, cô cũng không muốn về nhà.

Trước lầu nữ sinh bắt gặp một đôi trai gái hình như đang nói lời từ biệt, hai mắt ngấn lệ, quyến luyến nắm tay nhau.

Phương Hoa không nhìn nhiều, cúi đầu vượt qua, vừa vào kí túc xá, chỉ thấy một cảnh nhốn nháo hỗn loạn.

Sáu cái vali mở toang hoác, còn có vài người đang thu dọn hành lý.

Phương Hoa tự động giúp đỡ một tay, bảy người loay hoay chen chúc trong một chỗ chật hẹp, chạy qua chạy lại, cuối cùng thì ẩm nước nóng cổ lổ một mình đánh cả trăm trận cũng khó giữ, bịch một tiếng rớt xuống đất hy sinh.

Tiếng nổ chưa dứt, trong hành lang lập tức đã có một người la lên. Cả bảy người đều kinh ngạc tắt cả tiếng lại trong cổ họng, sững sờ một lúc, xấu xa đồng thanh cười rần rần.

Mỗi khi kết thúc học kì, mọi người đều mắc chứng hậu quả sau chiến tranh ác liệt.

Tối hôm đó sau khi tắt đèn, tiếng người âm ỉ huyền ảo trong từng gian phòng kí túc, trong hành lang tiếng chia bài kéo dài suốt đêm không tan.

Sáng sớm hôm sau có người bắt đầu lục tục kéo theo vali, bao tải rời khỏi trường.

Hai ngày sau Phương Hoa tiễn một người bạn cùng phòng cuối cùng ra ga Bắc Kinh. Lúc trở về, cô nghe thấy tiếng bước chân vọng lại vang lên trong hành lang vắng vẻ, mới biết có người đang đi lại gần.

Đẩy cửa vào phòng kí túc, đưa mắt nhìn sáu cái giường trống trải.

Chiếc màn hoa nhỏ nhiều màu có một ngày bị gỡ xuống, bình thường kí túc xá chen lấn chật chội, đột nhiên lại trở nên trống không quanh quẽ. Trên mặt đất còn rơi lại một mớ giấy vụn, phủ trên mặt bàn là một lớp bụi mỏng.

Phương Hoa đứng ngẩn ngơ trong phòng một lúc, cảm thấy hơi cô đơn.

Vội vàng thu dọn qua quýt một chút, cô bò lên giường của mình. Công việc của cô sẽ bắt đầu từ đêm mai, trước mắt hôm nay cô phải điều chỉnh lại đồng hồ sinh học của bản thân cái đã.

Bảy giờ ba mươi phút tối ngày hôm sau, Phương Hoa đang đứng chờ vợ của Vương cục trưởng trước cổng bệnh viện X.

Bảy giờ bốn mươi phút bà ta tha thướt đi tới, dáng vẻ chải chuốt, điệu bộ trông không giống như là đã chăm sóc bệnh nhân suốt cả ngày gì cả. Cũng không nhắc tới việc mình tới trễ, chỉ hơi gật đầu, nói: “Tiểu Phương, tới đúng giờ thật.”

Phương Hoa mỉm cười với bà ta.

“Đi thôi, đưa cô đi gặp mẹ chồng tôi trước đã.”

Vừa đi bà ấy vừa nói có vẻ như có chút căm ghét: “Cụ bà bệnh nên có phần hồ đồ, tính tình có thể không tốt lắm, cô hãy chịu đựng một chút.”

Phương Hoa gật đầu: “Xin bà yên tâm.”

Dù sao cũng đã học y hai năm, chăm sóc một bệnh nhân ung thư phổi mặc dù không phải dễ, nhưng Phương Hoa tự cảm thấy đã có chuẩn bị tốt.

Nhưng chờ khi cô nhìn thấy bà cụ, mới biết mình vốn đã coi thường chuyện này.

Bệnh ung thư phổi của bà cụ đã tới giai đoạn bốn, bệnh lan rộng ra khắp cơ thể, da bị hoại tử, phần lưng và tay chân đều bị lở loét nghiêm trọng, chỉ cần di chuyển, chạm nhẹ đối với bà cũng như cực hình, giúp bà trở mình cũng thường hay bị bà mắng chửi tới tấp vào mặt như mắng chó, hay khiến Phương Hoa đỏ khóc đỏ cười.

Người bệnh đã đến mức này, sinh mạng đã suy kiệt đến chẳng còn gì. Cứu sống người bệnh hoàn toàn trở thành những lời nói trống tuếch, cô chỉ cảm thấy thương cảm và đau xót cho đồng loại.

Lần đầu tiên cô thật sự nhận ra bác sĩ chẳng qua chỉ là một nghề tuyệt vọng.

Tiếng rên rỉ của bà cụ chỉ dừng lại một vài tiếng đồng hồ ít ỏi khi thuốc giảm đau phát huy tác dụng.

Trong vài tiếng đồng hồ yên tĩnh đó chỉ có thể nghe thấy âm thanh đơn điệu của máy hô hấp, từng tiếng từng tiếng. Lúc tập trung lắng nghe, nó khiến bất cứ ai cũng cảm thấy sợ hãi, phảng phất dường như đó là một dị loài bỗng nhiên cũng có sinh mệnh, bình thản ở bên cạnh bạn lại cả gan phát ra tiếng như tuyên bố.

Máy điều hòa ban đêm rất lạnh, mùi thuốc bao trùm cả phòng.

Phương Hoa nằm trên giường chân ấn vào cái đèn nhỏ một cái, đọc một quyển tiểu thuyết mượn trong thư viện.

Trong lòng giống như có gai nhọn, hoàn toàn không thể tập trung tinh thần.

Trước đây đọc sách cũng đâu có chậm.

Ngày thứ mười, Phương Hoa vẫn đến phòng bệnh lúc tám giờ tối như cũ. Trông thấy trong phòng có đặt thêm một chiếc giường bệnh, bệnh nhân trên giường đã ngủ mất.

Phòng bệnh trước đây là một phòng thí nghiệm, rất rộng, sau khi kê thêm một chiếc giường, hai chiếc giường vẫn cách xa nhau đến ba, bốn thước, từ trên trần phủ xuống dưới sàn có treo một màn vải bông, tránh làm phiền lẫn nhau.

Vén rèm lên đi qua bên giường cụ bà, hai người con trai của cụ bà trực ca ngày gật đầu với cô, chào hỏi vài câu, rồi rời khỏi với vẻ mặt mệt mỏi.

Tác dụng của thuốc an thần chỉ kéo dài đến nửa đêm, bà cụ tỉnh lại, và rên rỉ.

Đêm nay lại đến lúc thay thuốc trên da.

Nỗi đau đớn khi đổi thuốc chắc chắn là vô cùng khó chịu, bà cụ mắng chửi vô cùng dữ dội, mắng chửi hết sức, lại ho khạc nôn ọe, âm thanh như tiếng ruột gan nứt vỡ, người khác nghe thấy cũng lấy làm run sợ. Cổ họng của mình giống như cũng bị nghẹn ứ.

Phương Hoa vất vả an ủi, luôn miệng nói: “Sắp tốt hơn rồi.” Động tác tay cố gắng thật nhẹ nhàng.

Thế nhưng khoảnh khắc như dừng lại trong lúc hỗn loạn, bà cụ bỗng nhiên không còn chửi bới, gào khóc như một đứa trẻ: “Để cho tôi chết đi!” Rất thảm thiết.

Đầu óc Phương Hoa như tê dại, mồ hôi và nước mắt rơi đầy mặt, hai tay run rẩy không thể kiềm chế nổi.

Đây là một cuộc sống giống như tra tấn, muốn chết nhưng không thể chết, giờ phút này mới nhận rõ cái gì mới thật sự là nhân đạo.

Lăn lộn một lúc rất lâu, bà cụ mới chìm vào giấc ngủ, trong lúc mơ ngủ vẫn còn có âm thanh rên rỉ mãi không dứt.

Đầu óc đang rối bời của Phương Hoa từ từ bình tĩnh trở lại.

Nghe thấy trên một chiếc giường khác có một người đang trần trọc. Biết là đã đánh thức người ta, trong lòng cô cảm thấy hơi khó chịu.

Đêm nay trời có mưa nhỏ bên ngoài cửa sổ, rơi lộp độp trên tầng tầng lớp lớp dây thường xuân bám bên ngoài tòa nhà, xào xạc không ngừng. Một phút sau mưa rồi cuộc cũng lớn hơn.

Phương Hoa bước đến trước cửa sổ nghe tiếng mưa rơi, một ngọn đèn hắt bóng trắng lóa một khoảng trước tòa nhà, chiếu sáng những hạt mưa nhỏ ti li trong suốt không thấy rõ giữa không trung.

Trong một lúc dường như toàn bộ tiếng mưa rơi đều chỉ là ảo giác.

Tám giờ sáng, bác sĩ chủ nhiệm đưa một đội ngũ đông người đi kiểm tra phòng, trước tiên là đi đến chiếc giường phía ngoài.

Nghe bác sĩ hỏi: “Là Phương Hoa phải không?”

Có tiếng một người đàn ông.

Trong lòng Phương Hoa khẽ rung, lại là một Phương Hoa?

Lúc đi ra, cô không thể không để ý mà nhìn thoáng qua giường bên cạnh. Trên giường bệnh không có ai, cô nghĩ người bệnh nhân cùng tên với mình đã đi rửa mặt rồi.

Lúc cô đến vào ngày hôm sau, Phương Hoa đó lại đã ngủ rồi.

Có một người phụ nữ trẻ đang ngồi trước giường, mái tóc thẳng dài, thời trang, bóng lưng vô cùng lả lướt.

Cô ấy nghe thấy tiếng mở cửa, quay đầu lại, nhìn Phương Hoa nở một nụ cười thân thiện, rồi lại xoay người đi.

Phương Hoa mất một giây đứng yên, rất lâu sau trong lòng vẫn không thể thả lỏng.

Giờ cô mới biết trên đời này quả thật có thứ đẹp đến như vậy, không thể dùng hai từ “xinh đẹp” để hình dung được.

Lúc chín giờ thì cô gái đó rời khỏi đây, cũng không ở lại coi sóc người bệnh.

Mỗi buổi sáng người chăm sóc bà cụ chính là con dâu thứ ba, cô ấy nói với Phương Hoa là bác sĩ đã tăng liều lượng Morphine lên, bà cụ hẳn là có thể yên ổn trong một lúc.

Quả nhiên đêm đó không có chuyện gì xảy ra, đêm hôm đó đều yên ổn.

Sáng sớm ngày kế tiếp Phương Hoa vẫn không thấy người bệnh nhân trùng tên kia, sau khi kiểm tra phòng lại không biết anh ta đã ở chỗ nào.

Cô cứ nghĩ mãi đến khi rời khỏi bệnh viện, dường như trong lòng đã mang một mối bận tâm từ lúc đó.

Đang lúc nghĩ ngợi thì thoáng nhìn thấy cô gái xinh đẹp ở trong phòng.

Lại nói, đến bây giờ vẫn không thấy người tên Phương Hoa kia.

~ Hết chương 01 ~

2. Chương 2

Chương 02

Ngày hôm sau, khi Phương Hoa tới bệnh viện, thì gặp phải cô gái ngày hôm qua, cô ấy lại chủ động bắt chuyện với Phương Hoa: “Hôm qua chúng ta đã gặp nhau.”

Phương Hoa vội vàng gật đầu.

Trên đường cùng đi đã thu hút vô số ánh mắt. Vẻ xinh đẹp thật sự quá rõ như ban ngày, ngay cả bệnh nhân đi ra từ nhà vệ sinh tay đang giơ cao bình truyền dịch cũng không quên nhìn chăm chăm vào cô ấy.

Đi đến trước cửa phòng bệnh, các cô đã hỏi xong tên họ của nhau. Cô gái đó tên là Lâm Nghiên.

Khi cô ấy nghe thấy tên Phương Hoa thì lại hơi nao nao, rồi lại cười rộ lên ngay sau đó: “Chồng của tôi cũng tên là Phương Hoa, giới thiệu ọi người làm quen.”

Đẩy cửa phòng ra, trên giường là một người đàn ông trẻ tuổi đang ngồi đọc sách.

Lâm Nghiên gọi anh ta: “Phương Hoa, giới thiệu một em gái cho anh làm quen.”

Người nọ ngẩng đầu lên, dưới ánh đèn là một nụ cười sáng lạn, rực rỡ.

Trong nháy mắt Phương Hoa thấy suốt đời mình sẽ không quên dáng vẻ tươi cười đó. Còn cả đôi mắt đó.

Đôi mắt như vậy.

Không sắc sảo, nhưng chỉ cần chúng nhìn bạn, dù là cách xa ngàn vạn dặm thì cũng khiến bạn biết được là đang nhìn bạn.

Không quá sáng, nhưng lại đen mun sâu thẳm, từ nơi sâu hun hút ấy bất cứ lúc nào cũng có thể chảy ra ý cười, mãi mãi trầm lắng âm áp.

Chỉ đôi mắt này cũng đủ làm người ta rung động.

...

Phương Hoa run lên khi nghe lồm bồm được mấy câu nói.

Khi nghe lại thì anh ta đang nói: “Cũng tên Phương Hoa?”

Lâm Nghiên trêu anh ta: “Một cô bé xinh đẹp và anh lại cùng tên, cảm giác không tồi chứ?”

Anh ta cười lạnh lạnh: “Sao lại không tồi, thật sự là rất tuyệt.”

“Không nghiêm chỉnh!” Lâm Nghiên mắng anh ta.

Vài ngày sau đó, Phương Hoa mau chóng quen thuộc với hai người họ. Bình thường thì vì bị ngăn bởi tấm rèm vải nên chỉ nghe thấy tiếng nói cười khe khẽ của bọn họ, nhưng cuối cùng Lâm Nghiên cũng chuẩn bị cho anh ta đi ngủ.

Một hôm nọ Lâm Nghiên ở lại rất muộn, mãi cho đến khi y tá đi vào thông báo bệnh viện phải đóng cửa, thì mới sửa soạn rời khỏi. Bước tới vén màn và trò chuyện với Phương Hoa.

“Ngày mai tôi phải đi kiểm toán ở Giang Tô, một tuần mới có thể về, nếu em không bận thì có thể mỗi ngày đều trò chuyện với Phương Hoa nhà tôi...” Bỗng nhiên bà cụ đang ngủ lại ho khan, âm thanh làm người ta giật mình, Lâm Nghiên hơi ngừng một chút, lại không nói thêm gì nữa.

Sau đó cô ấy đi khỏi, Phương Hoa kia cũng bắt đầu chìm vào giấc ngủ.

Những cuốn sách anh ta mang đến nhanh chóng được đọc xong, Phương Hoa lại mang sách của mình cho anh ta mượn. Thỉnh thoảng nhân lúc bà cụ thăm thuốc an thần mà chìm vào giấc ngủ, bọn họ cũng sẽ khẽ nói chuyện với nhau.

Phương Hoa cũng không phải là một người thích nói chuyện, lại có thể nói chuyện rất hợp với anh ta.

Đôi khi cô nghĩ người như vậy ở chung với ai đều sẽ thấy vui vẻ.

Loại tính cách cởi mở này, nói năng rất thú vị. Nhanh nhẹn nhưng không bừa bãi, rất uyên bác nhưng không thể hiện quá mức, nhiệt tình nhưng lại không mất đi sự chừng mực, luôn bình tĩnh và khách quan, quá trớn quá đà dường như không liên quan tới anh ta. Khác một trời một vực với những thanh niên nhiệt huyết nồng nức mang đầy bất mãn với xã hội mà Phương Hoa vẫn thấy thường ngày.

“Đó là bởi vì tôi đã già rồi.” Anh ta cười nói.

Cô không nén được hỏi anh ta: “Anh bao nhiêu tuổi?”

“Nữ minh tinh già như tôi rồi thì sẽ không chịu già thêm nữa.”

Cô muốn cười nhưng bỗng nhiên chẳng cười nổi.

Chưa tới ba mươi tuổi, tại sao lại vào khu bệnh này?

Thỉnh thoảng anh ta ho khan, trong lòng cô lại sợ hãi.

Cô không dám hỏi anh ta mắc bệnh gì.

Thà rằng vĩnh viễn không biết nhau.

Lâm Nghiên trở lại vào tối thứ sáu. Cô ấy nói với y tá xin kê thêm giường, chuẩn bị cho cuối tuần ở lại bệnh viện.

Đêm hôm đó, bà cụ tỉnh lại, muốn trở mình.

Phương Hoa cẩn thận giúp bà từng chút một. Lúc này gần như cô đã tỉnh ngủ hẳn, mặc dù từng tiếng từng tiếng rên rỉ thật lớn, nhưng không có người mắng chửi. Nhưng vừa sắp ngủ lại, lại vang lên một cơn ho nặng nhọc, đàm mắc lại trong cổ họng, không trôi xuống cũng không thể nôn ra, làm đủ mọi cách rồi mà vẫn thở phò phò hỗn hển.

Phương Hoa sửa lại chỗ nằm cho bà, bà phải cố gắng nằm thẳng, chọn những vùng da còn nguyên giúp bà đầm lưng. Lăn lộn hơn nửa tiếng đồng hồ, tình trạng vẫn không tốt hơn, cô dùng máy hút đàm, mới khạc ra đàm có lẫn máu. Dùng ống cho bà uống một chút nước, lại yên tĩnh trở lại.

Trên mặt Phương Hoa đập dánh mồ hôi, khe khẽ đi ra khỏi phòng bệnh.

Trong toa lét không có ai. Cô dùng nước lạnh đắp đắp lên mặt.

Chợt nghe thấy một tiếng khóc khe khẽ, là của phụ nữ.

Phương Hoa bỗng dừng xoay người, trông thấy ánh đèn ảm đạm rọi lên bóng của mình. Trong nhất thời, tóc gáy dựng cả lên, cô nhẹ nhàng trở vào phòng bệnh.

Trong phòng có ánh trăng sáng,

Cô thấy giường của Lâm Nghiên không có ai.

“Lâm Nghiên!” Cô gọi khẽ.

Tiếng khóc nức nở dừng lại một lúc, cô lại đợi chốc lát, nghe thấy bên trong có tiếng chốt cửa mở ra.

Cô thấy một người phụ nữ ngồi trên nắp bồn cầu, tóc tai bù xù ngẩng đầu nhìn cô, khóc vô cùng thảm hại.

Là một người phụ nữ hoàn toàn bị nỗi đau thương làm cho suy sụp.

Phương Hoa cảm thấy cổ họng khô khốc, khẽ hỏi cô ấy: “Sao vậy?”

Khóe miệng Lâm Nghiên co rúm lại, cổ họng cũng nghẹn ứ. Sau cùng thì run rẩy mấp máy môi:

“Bà cụ đó, cũng là ung thư phổi?”

Phương Hoa mất một lúc không thể trả lời, cô nghe thấy được từ “cũng”, cảm thấy đầu óc và trái tim chợt như bị khoét rỗng.

Cô ngơ ngác gật đầu.

Lâm Nghiên úp đầu vào hai tay: “Làm sao lại khó chịu như vậy...”

Phương Hoa ngồi xuống trước mặt Lâm Nghiên, nắm lấy cánh tay của cô ấy.

“Bà cụ bị ung thư phổi giai đoạn bốn, đã không còn cách nào rồi. Nhưng chưa tới nước này, thì xác xuất phẫu thuật thành công vẫn rất cao.”

Cô thấy Lâm Nghiên lắc đầu, cảm thấy lòng rung lên.

Cô nghe cô ấy nói: “Anh ấy không thể mổ, bác sĩ nói khối u phát triển không bình thường.”

Hả, nếu phần lõi ra của khối u quá lớn, sẽ không có cách nào có thể phẫu thuật cắt bỏ. Tâm trạng Phương Hoa tụt dốc, mạnh mẽ nói:

“Còn có thể điều trị bằng hóa chất...”

“Vô dụng. Vừa trị liệu một đợt, anh ấy đã gầy như thế, không ăn được gì, tóc thì rụng hàng loạt. Nhưng không có chút chuyển biến tốt nào...”

Lâm Nghiên bỗng không nói được nữa, ôm đầu gối khóc nức nở.

Phương Hoa đứng gần ra nhìn cô, thật lâu sau mới nói: “Đừng như vậy, sẽ làm anh ấy phát hiện.”

Chỉ một câu thôi mà dường như thật hữu hiệu, Lâm Nghiên dần dần ngừng khóc.

Ánh mắt cô ấy đại ra: “Đúng vậy, chúng ta không ai được khóc.”

Sau đó cô chậm chậm đứng lên, đi đến bồn nước rửa mặt, lấy khăn tay đắp đắp nước, cẩn thận lau lên mắt.

“Hy vọng anh ấy sẽ không nhìn ra.” Cô nói khẽ.

“Nhất định không đâu.”

Lâm Nghiên nhìn cô cười yếu ớt.

Sáng sớm khi Phương Hoa rời khỏi bệnh viện, thì thấy thái độ Lâm Nghiên đã trở lại như bình thường, cô đang ngồi trước cửa sổ chăm chú gọt một quả lê.

Cô chào bọn họ: “Tôi đi trước!”

Hai người cùng ngẩng đầu, mỉm cười với cô.

“Hôm nay trời rất ấm, ngồi xe có điều hòa về đi.” Người tên Phương Hoa kia nói.

Cô gật đầu một cái.

Khi đó ánh mặt trời từ cửa thủy tinh phía sau bọn họ chiếu vào, giữa chùm ánh sáng hiện ra muôn ngàn hạt bụi nhỏ. Khuôn mặt hai người tái nhợt mà trong suốt sạch sẽ, giữa những hạt bụi trong chùm sáng lừng lờ chuyển động, nụ cười thanh thản như vậy.

Phương Hoa nhẹ nhàng đóng cửa phòng.

Đi tới phía cuối hành lang, cô đưa tay sờ sờ khuôn mặt.

Bàn tay là nước mắt.

~ Hết chương 2 ~

3. Chương 3

Chương 03

Một lần nói chuyện ngắn ngủi duy nhất của Phương Hoa và cụ bà là vào ngày thứ ba mươi ba cô chăm sóc bà cụ.

Ngày hôm đó khi cô tới, thì thấy ba người con trai và ba người con dâu đang đứng trước giường của bà cụ, sắc mặt của mọi người đều rất xấu. Bà cụ lớn tiếng chửi bới: “Cút mẹ nó hết cho tôi!”

Vương cục trưởng đã lâu không thấy xuất hiện ngượng ngùng nói: “Mẹ, còn có người ngoài ở đây, đừng âm ỉ như vậy không hay.”

Bà cụ không mở mắt, nhưng vẫn chửi: “Cút cho tôi!” Còn kèm theo cả tiếng thở hổn hển.

Vương cục trưởng bất đắc dĩ: “Vậy mẹ nghỉ ngơi đi. “ Khuôn mặt bình tĩnh quay đầu nói: “Đến nhà của tôi bàn bạc. Ngày hôm nay nhất định phải nghĩ ra cách!”

Mọi người nối đuôi nhau rời đi, có người nhăm mắt là vợ Phương Hoa, cũng có người gật đầu chào cô.

Phương Hoa chờ mọi người đi ra ngoài, rồi mới đổ chén nước trên tủ đầu giường. Hỏi cụ bà: “Bà muốn uống nước không?” Thấy bà gật đầu, bèn giúp bà uống nước, vừa khuyên nhủ: “Đều là con cái của mình, bà cũng đừng tức giận.”

Bà cụ nhuận giọng thở ra, lại lớn tiếng: “Nuôi một lũ tạp chủng, chỉ mong sao tôi chết sớm.”

Không biết tiền căn hậu quả, nên Phương Hoa cũng không tiếp lời.

Bà cụ vẫn mắng một hồi nữa, bỗng nhiên lại ngừng lại: “Cô bé, con là sinh viên hả?”

Phương Hoa gật gật đầu.

“Nghe không quen bà chửi người như vậy à?”

Phương Hoa cười khẽ.

“Bà chưa từng đọc sách, trước đây đi theo một tên cướp. Chửi mắng người khác, hút thuốc đều là học từ ông ta. Rút thuốc vài năm, phổi cũng hỏng cả.” Bỗng nhiên bà cực kỳ phần nộ: “Bọn nhãi không có lương tâm, phải giống như cha của chúng chết sớm.”

Bà lại lâu lâu không ngừng.

Phương Hoa không lên tiếng mà chỉ lắng nghe.

Có lẽ là thuốc an thần vừa tiêm đã có tác dụng, bà lại mơ mơ màng màng. Phương Hoa giúp bà dém góc chăn, lại nghe bà ậm ừ nói: “Đối xử với ta còn không tốt bằng một người ngoài.”

Phương Hoa giật mình, đột nhiên có cảm giác hơi đau lòng.

Bỗng nhiên cô nghe thấy tiếng lật sách trong phòng, người tên Phương Hoa kia vẫn chưa ngủ.

Vén rèm đi qua, cô kéo cái ghế lại ngồi xuống trước giường anh ta: “Trước khi tôi đến, đã xảy ra chuyện gì?”

Hiếm khi thấy anh ta cau mày:

“Mấy người con lại nhắc lại chuyện sắp xếp một y tá chăm nom ban ngày, ai cũng nói mình khó khăn. Từng người lại khoe khoang công lao của mình, người nói tôi đã chi bao nhiêu tiền, người lại nói tôi đã góp bao nhiêu sức, âm ỉ trước mặt bà cụ cả buổi.”

Phương Hoa ngạc nhiên: “Sao lại như vậy?”

Anh ta không nói lời nào, vẻ mặt nghiêm túc, đôi mắt đen và sâu thăm thẳm.

Phương Hoa nhìn anh ta, bỗng nhiên bật cười: “Còn tưởng người như anh sẽ không bao giờ tức giận.”

Anh ta gạt mình, mới hiểu được cô đang nói cái gì, đặt cuốn sách qua một bên, hai tay anh ta kê sau đầu:

“Từ nhỏ tôi đã không có mẹ, vẫn muốn có một người để chăm lo cho bà ấy còn không kịp, không muốn thấy nhất là những người bất hiếu với mẹ.”

Phương Hoa “ôi chao” một tiếng.

“Sao?”

“Tôi bỗng nhiên nhớ ra là phải gọi điện thoại ẹ, đỡ để anh phải thấy tôi không được hiếu thảo, nhìn thấy tôi lại tức giận.”

Anh ta nhìn cô cười rộ lên:

“Được rồi, đừng có ở chỗ này giả làm con ngoan, biết cô là con gái ngoan rồi, thấy cô chăm sóc bà cụ chu đáo như vậy thì biết.”

Cô nhìn vào đôi mắt anh ta, biết anh ta đang cười thật lòng.

Nhưng mà anh ta lại gầy hơn trước rồi, sắc mặt lại càng trắng hơn. Giọng rất khàn, lúc cười còn ho khan, nghe trong giọng còn có đăm khò khè.

Bỗng nhiên cô không dám nhìn nữa, cô chuyển hướng câu chuyện: “Lần này chị Lâm đi công tác chỗ nào vậy?”

“Tây An, quê của tôi.”

“Tây An tôi đã đi rồi, những ông lão ở đó đều để râu trắng, mặc áo sam vải gai, tất cả đều có dáng vẻ tiên nhân.”

Anh ta vui vẻ: “Xem ra phong phạm tiên nhân cũng không nhất thiết phải tu hành. Sau này tôi già đi, cũng thử giống như vậy.”

Cô tưởng tượng dáng vẻ anh ta khi đó, không khỏi mỉm cười.

Cười cười, đáy lòng chợt dâng lên một chút thê lương, làm mắt mũi chua xót, hai vành mắt ánh lệ... có thể nào hy vọng xa vời anh ta sống đến trăm tuổi già?

Có lẽ anh ta nhìn thấy, nhưng giả bộ như không thấy.

Anh ta nói với cô đủ loại di tích cổ trong thành Tây An, đủ thứ tên các quán ăn vặt, nói ba hoa chích chòe đủ thứ. Cô vì anh ta mà càng thêm hâm mộ canh thịt dê cay và nướng bì.

Phương Hoa cười: “Nghe anh nói, quả thật là lần trước phí công đi rồi.”

“Vây chờ khi tôi viết xong một quyển giới thiệu Tây An, hoặc là sau này để em trai của tôi dẫn đường cho cô.”

Cô đồng ý, nhìn nụ cười chưa bao giờ phai trên gương mặt gầy gò của anh ta.

Cô lấy làm lạ là sao một người biết rõ mình chẳng còn sống được bao lâu, sao vẫn còn hào hứng kể mãi những chuyện chẳng liên quan chút nào như vậy?

Lâm Nghiên từ Tây An trở về, dĩ nhiên là đã học được cách làm nướng bì.

Sợ thức ăn bán bên ngoài không sạch sẽ, cô ấy tự mình làm rồi mang đến bệnh viện, khi nhìn anh ta ăn, hiện lên vẻ mặt đầy thỏa mãn của một phụ nữ đã có chồng.

Chạy khắp nơi trong cái thời tiết giữa hè này, cô ấy đã hốc hác hơn trước đây nhiều, quần áo trông cũng rộng hơn. Nhưng mà Phương Hoa cũng không còn thấy cô ấy khóc nữa.

Buổi sáng cuối tuần lúc Phương Hoa rời đi, Lâm Nghiên muốn đi mua trái cây, hai người cùng nhau ra khỏi bệnh viện.

Lặng lẽ đi cùng nhau một lúc, Phương Hoa hỏi cô ấy: “... Có chuyển biến tốt hơn không?”

“Có một chút hiệu quả, nhưng mà bạch cầu của anh ấy giảm xuống rõ rệt. Bác sĩ nói dừng lại là tốt nhất.”

“... Chỉ có một mình cô chăm sóc anh ấy, không quá vất vả chứ?”

Lâm Nghiên cười khổ: “Em trai anh ấy đang chuẩn bị thi nghiên cứu sinh, ba anh ấy sức khỏe cũng không tốt, anh ấy không chịu nói cho họ biết. Gia đình của tôi thì đã chẳng còn ai lâu rồi.”

Phương Hoa thử hỏi dò: “Có nghĩ tới việc từ bỏ không?”

Về mặt Lâm Nghiên thần nhiên: “Vẫn định cố làm thêm một tháng nữa... Chúng tôi không có tiền để dành. Ba anh ấy và em trai vẫn sống dựa vào tiền chúng tôi gửi về, mỗi tháng còn phải đóng tiền nhà. Trước khi ngã bệnh anh ấy mới từ chức và cùng bạn bè mở một công ty nhỏ, toàn bộ tiền để dành cũng bỏ vào đó, bảo hiểm y tế cũng không có, thật sự là không đủ tiền để chi tiêu.”

Phương Hoa không biết nói gì.

Lâm Nghiên bỗng nhiên tỉnh táo lại, cười cười: “Này, sao tôi lại nói với cô chuyện này? Yên tâm đi, chúng tôi vẫn còn bạn bè giúp đỡ.” Nghiêng đầu nhìn ra ngoài xa: “Này, xe tới rồi!”

Lại không nói gì nữa.

Phương Hoa ngồi trên xe, ngẩn ngơ nhìn cô ấy từ trong cửa sổ xe.

Lưng của cô ấy thẳng tắp, mái tóc cắt ngắn. Dáng vẻ tiêu tụy, nhưng khuôn mặt lại vẫn tươi cười. Lâm Nghiên mà đêm hôm đó khóc ngất mãi không dứt đường như chỉ là một con người khác.

Nhưng không biết vì sao, Lâm Nghiên lúc này lại càng khiến cho Phương Hoa cảm thấy buồn bã.

Những lần bà cụ khó thở đã càng ngày càng nghiêm trọng, đã không dưới một lần thông báo bệnh đang nguy kịch.

Bây giờ bà đã không thể ngừng việc hô hấp bằng máy thở oxy, liều lượng morphine càng ngày càng cao, thời gian mê man càng ngày càng dài hơn.

Có một ngày khi Phương Hoa đi thì bỗng nhìn đến mấy cái máy kiểm tra đặt bên cạnh đầu giường.

Trong lòng cô hơi sợ một chút, đứng gần bên giường nhìn hai gò má hõm xuống của bà cụ, màu da vàng xám ngoét. Cô biết sau khi trường học khai giảng, có lẽ bọn họ không còn thuê cô đến chăm sóc ban đêm nữa.

Ở chung đã lâu, dù sao cũng không thể nhẫn tâm. Phương Hoa trốn trong toa lét lặng lẽ khóc cho đã một trận.

Tuần này rất nóng, người nhà của bà cụ đã lần thứ ba nhận được tin báo bệnh tình nguy kịch.

Trong vòng một tuần, khu bệnh này đã có bốn người chết.

Mỗi lần vào đêm khuya, nghe tiếng bánh xe đẩy tới đẩy lui trên hành lang, tiếng bước chân lộn xộn, bác sĩ y tá nhón nháo một hồi.

Khi trời sáng thì lại có thể nghe thấy tiếng khóc.

Các bác sĩ ngủ không đủ giấc tinh thần đều uể oải, về mặt mệt mỏi. Có lúc nghe thấy tiếng y tá thảo luận, nói rằng tuần này thật sự rất không bình thường.

Lâm Nghiên đi công tác lần thứ hai, đi Vân Nam, lúc gần đi thì gọi Phương Hoa ra ngoài, đưa số điện thoại của mình cho cô: “Trông chừng anh ấy giúp tôi một chút, có chuyện gì lập tức báo ngay cho tôi biết.”

Phương Hoa nói khẽ: “Chị yên tâm, không có gì đâu.”

Lâm Nghiên thở dài một hơi, bỗng nhiên cắn cắn môi nói: “Làm xong hạng mục này tôi sẽ từ chức, không bao giờ để anh ấy một mình ở lại đây nữa.”

Ngày thứ ba cô ấy đi thì xảy ra chuyện.

Thời tiết ngày hôm đó ngột ngạt khác thường, Phương Hoa ngủ trong ký túc xá mà mồ hôi ra đầm đìa.

Cô hoảng hốt đi trên đường phố nóng như thiêu như đốt, ánh mặt trời sáng lóa đâm vào đôi mắt, không thể nào nhắm lại. Hình bóng một người đàn ông cao gầy trong đám người nhốn nháo, rộn ràng, sơ mi kẻ caro màu xám, quần ủi thẳng thớm. Cô vẫn đi theo anh ta, đảo mắt một cái lại không thấy anh ta đâu nữa. Trong lòng thấy nóng ran, muốn đi tìm anh ta. Cô cứ chạy xuôi ngược trên đường không biết tìm đâu, càng chạy lại càng tuyệt vọng.

Bỗng nhiên lại trở lại trên đường phố rộng lớn. Xe cộ tới lui vây xung quanh cô, liên tục bấm kèn gọi cô, rất chói tai.

Cô quỳnh đến phát khóc.

Tĩnh lại, trái tim nhảy thình thịch, nước mắt rơi đầy mặt.

Đồng hồ báo thức đang kêu rít lên. Thời gian vẫn còn sớm, mới năm giờ chiều.

Cô chậm chậm ngồi dậy, nhớ lại giấc mơ đó, bỗng nhiên có một linh cảm rất xấu.

Lao ra khỏi cửa, ngồi lên một chiếc xe. Trong phòng bệnh, giường của anh ta quả nhiên không có ai.

Cô đi hỏi con dâu thứ ba của bà cụ.

Người con dâu thứ ba nói buổi trưa có một người thanh niên đến tìm anh ta, hình như là đã bàn bạc chuyện gì đó, không lâu sau thì anh ta thay quần áo đã đi rồi.

Phương Hoa lo lắng: “Sao anh ấy có thể tùy tiện đi ra ngoài được?”

Người con dâu thứ ba nhún nhún vai: “Y tá trông coi không chặt chẽ.”

Phương Hoa ngây người, chưa bao giờ cảm thấy mù mịt bất lực đến vậy.

Xa xa tiếng kèn xe cứu thương chói tai chạy trên đường luẩn quẩn, lòng cô khê nẩy lên, chạy về hướng lầu điều trị khẩn.

Nhào về phía bàn khám bệnh khẩn, cô hỏi có phải có một bệnh nhân tên là Phương Hoa hay không, hai mươi chín tuổi.

Cô ta tra máy tính một lúc rồi tích chữ như vàng: “Phòng khám chữa bệnh số 3.”

Phương Hoa gần như đứng không vững.

Bên ngoài phòng điều trị số 3, cô thấy một người đàn ông giống như miêu tả đang hết sức chật vật, ngồi trên một chiếc ghế dài, cúi người về phía trước, hai tay luồn vào trong tóc.

Cô đứng trước mặt anh ta, run giọng hỏi: “Phương Hoa thế nào rồi?”

Anh ta ngẩng đầu, nhìn cô, hai mắt đỏ cạch.

“Cô là...”

“Tôi là bạn quen biết trong cùng phòng bệnh với bọn họ, Lâm Nghiên đi công tác, đã nhờ tôi chăm sóc anh ấy.”

Anh ta chán nản cúi đầu: “Không biết, đã vào trong đó hơn một giờ rồi.”

Phương Hoa bỗng nhiên không kiềm chế được cơn giận: “Sao lại xảy ra chuyện này?”

Người đàn ông lúng túng:

“Có một khách hàng đến từ Nam Mỹ, nhất quyết đòi gặp mặt Phương Hoa mới chịu ký hợp đồng. Ban đầu tưởng là chỉ gặp mặt mà thôi, ai ngờ gặp mặt rồi mẹ nó, ông ta lại đổi ý, Phương Hoa và ông ta cãi nhau cả buổi trời, vất vả lắm mới ký xong. Ai biết vừa ra khỏi cửa quán cậu ta đã không còn đi nổi, ho đến nổi làm cho người ta phát sợ... lại nôn trên đường...”

Phương Hoa ngã ngồi xuống một đầu kia của ghế dài.

“Rốt cục cậu ấy mắc bệnh gì?” Cô nghe thấy người đàn ông đó khàn giọng hỏi.

“Anh không biết sao?”

“Cậu ấy không chịu nói, mọi người cũng chỉ biết là cậu ấy có bệnh về phổi.”

Phương Hoa nhắm chặt hai mắt.

Cửa phòng điều trị bỗng nhiên mở ra.

Bọn họ đứng lên bước đến. Về mặt người nam bác sĩ hết sức nghiêm túc: “Anh ấy phải nhập viện.”

Phương Hoa gật đầu: “Anh ấy đã là bệnh nhân của viện này, hôm nay có việc nên tạm ra ngoài một chút... Có nguy hiểm gì không?”

Bác sĩ gật đầu: “Xuất huyết phế quản, đã cầm máu rồi. Nhưng áp lực nội sọ [2] của anh ấy rất cao, theo chuẩn đoán tạm thời có lẽ ung thư phổi của anh ấy đã di căn lên não. Sau khi trở về phòng bệnh tốt nhất nên làm kiểm tra toàn diện.” Nói xong thì lướt nhẹ áo khoát rời khỏi đó.

[2]: Tăng áp lực nội sọ là tình trạng áp lực nội sọ tăng trên giới hạn cao của bình thường (tăng trên 20 mmHg) và đòi hỏi phải điều trị hạ thấp xuống. Triệu chứng: Đau đầu, buồn nôn, nôn, phù nề gai thị thần kinh, và một số triệu chứng khác... Tìm hiểu thêm Tại Đây. Thông tin thêm về bệnh ung thư phổi Tại Đây.

Tiếng sấm đùng đùng ngoài cửa sổ, cả người Phương Hoa run run.

Cô quay đầu nhìn sắc trời đỏ rực ngoài cửa sổ, gió lớn nổi lên gào thét làm cây cối nghiêng trái ngã phải, mọi người trong bệnh viện rồi rít chạy loạn cả lên.

Cô nghe thấy giọng nói run rẩy của người đàn ông phía sau mình: “Tôi mẹ nó... ung thư phổi.”

Anh ta không biết điều đáng sợ hơn là ung thư phổi đã di căn đến não.

“Anh có điện thoại di động không?” Cô quay đầu lại hỏi anh ta : “Tôi muốn báo với Lâm Nghiên.”

Người đàn ông hơi do dự:

“Cậu ấy nói với tôi... đừng nói cho vợ cậu ấy biết.”

Phương Hoa không nói thêm nữa, cô thấy những giọt mưa cuối cùng rơi xuống, mạnh mẽ đập lên mặt đất. Trong tích tắc đã chảy tràn khắp mặt đất dơ bẩn.

Người đàn ông đó tên là Lưu Đạt Trung, là bạn học đại học với Phương Hoa, sau này lại cùng nhau mở công ty.

Khi đêm đến anh ta tự nguyện ở lại bệnh viện chăm sóc.

Đến nửa đêm Phương Hoa nghe thấy anh ta đang nén tiếng khóc lại.

Cô thấy bà cụ vẫn đang ngủ yên giấc, mới kéo màn đi qua.

Chiếc đèn nhỏ còn mở ở đầu giường, Phương Hoa yên lặng nằm đó sắc mặt nhợt nhạt, ống dưỡng khí chọc trong khoan mũi, cơ thể gầy gò yếu ớt nằm dưới lớp chăn đơn bạc.

Cô không dám nhìn anh nữa, sợ mình không nén nổi nước mắt, kéo kéo áo của Lưu Đạt Trung, ý muốn anh theo ra hành lang nói chuyện.

“Anh đừng khóc trước mặt anh ấy để anh ấy biết.” Cô nói giọng hơi trách móc.

Hai tay Lưu Đạt Trung vuốt mặt: “Tôi biết rồi, vừa này không nhịn được... cậu ấy là anh em tốt nhất của tôi...” Giọng nói bỗng lại nghẹn ngào: “Mẹ nó... Tôi thật sự mẹ nó hối hận, không nên bắt cậu ấy đi...”

Phương Hoa im lặng, cuối cùng nói: “Không thể trách anh, nếu đã di căn đến não, đi hay không đi cũng không liên can gì.”

Lưu Đạt Trung hít một hơi: “Nếu thật là đã di căn đến não, cậu ấy còn có thể sống được bao lâu?”

Cô hơi chần chừ một chút lắc đầu: “Tôi không biết.”

Cô không nói với anh ta chỉ có nửa số người có thể sống quá nửa năm.

Một tuần qua đi, Phương Hoa đã có thể tự mình ngồi dậy, khẳng khái muốn Lưu Đạt Trung quay về công ty.

“Tên người Nam Mỹ kia cậu còn phải theo sát ông ta nữa. Còn nữa, bên Quảng Châu nếu muốn mở được đại lý, dù thế nào cậu cũng phải tự mình qua đó một chuyến.”

Lưu Đạt Trung buồn bực cãi nhau với anh ta: “Đừng nói nữa! Mẹ nó, sao cậu cũng như vậy, tôi còn lo cho công ty cái rắm gì nữa!”

Anh vẫn bình tĩnh nhìn anh ta nói:

“Dù sao một người trong chốc lát cũng không chết ngay được. Cậu đợi ở chỗ này có thể giúp cái gì? Còn không bằng ra ngoài giúp tôi kiếm thêm chút tiền thuốc men.”

Lưu Đạt Trung trợn mắt nhìn anh ta, anh ta chỉ nhìn ra xa mỉm cười thật tươi, ánh mắt kiên quyết.

Cuối cùng trước khi đi Lưu Đạt Trung nói lớn: “Được, tôi đi ngay.” Đi tới cửa, bỗng nhiên nghĩ ra cái gì lại quay đầu lại:

“Cậu mau khỏe mạnh nhanh lên, cậu mà chết tôi sẽ nuốt hết của cậu, cũng chẳng thừa vợ của tên nhóc cậu đâu.” Nói rồi đóng sầm cửa bỏ đi.

Nghe thấy tiếng y tá quát lớn ngay sau đó: “Này, làm gì thế, cũng không phải cửa của nhà anh.”

Sau khi Lưu Đạt Trung đi, Phương Hoa nhìn chằm chằm vào mắt anh.

Rất cục anh đã phát hiện ra, cười với cô:

“Để cậu ấy đợi ở đây, mỗi ngày đều muốn ôm tôi khóc mà không được. Tôi cũng không muốn để người khác cười mình.”

Cuối cùng cũng có kết quả kiểm tra tổng quát, thật sự chứng minh là đã di căn lên não.

Bệnh nhân này luôn luôn ở trong trạng thái tinh thần rất tốt, gia đình lại không có ở đây, bác sĩ cảm thấy không cần phải giấu giếm anh ta, đã thẳng thắn trao đổi với anh ta về kế hoạch điều trị bước kế tiếp.

Thái độ anh ta vô cùng tích cực hợp tác.

Ngoài điều trị anh ta bắt đầu có thói quen đọc tiểu thuyết, nói chuyện nhiệt tình và rất hợp với Phương Hoa, ngày càng hứng khởi.

Đêm hôm đó, cô nhìn qua thấy anh ta đang xem chương một trong : “Má hồng chớp mắt phơi pha, tóc mây ngoảnh lại nay đà như sương” [3]

[3] Hán Việt: Hồng nhan đạn chỉ lão, sát na phương hoa. Tên của một hồi trong tác phẩm “Thiên Long Bát Bộ”

Cô giật mình.

Hả, với Phương Hoa này, sinh mệnh cũng không hơn một cái chớp mắt.

Vừa lúc đó thì anh ta xoay mặt qua nhìn cô, giọng nói dịu dàng: “Không cùng một chữ, đừng đoán bừa.” (Ý chỉ giống với chữ Phương Hoa trong tên của anh ấy.)

Nhưng anh ta sao lại biết suy nghĩ trong đầu cô, trừ phi anh ta cũng từng nghĩ như vậy.

Bỗng nhiên cô không thể tiếp tục chuyện ở lại bên cạnh anh ta, quay người bỏ đi.

Triệu chứng bệnh di căn lên não càng ngày càng rõ.

Anh ta mau chóng đã cảm thấy cực kỳ nhức đầu, thỉnh thoảng nôn mửa, toàn bộ cánh tay bên phải đã không còn sức.

Anh ta ngày càng không ngủ được, thường một ngày chỉ ngủ ba, bốn tiếng đồng hồ. Có khi Phương Hoa khuyên anh ta, anh ta cũng chỉ đồng ý lúc đó, rồi lại chẳng nghe theo.

Cuối cùng có một lần, anh ta ngẩng đầu nhìn cô, khẽ nói:

“Thời gian không còn nhiều, tôi không muốn lãng phí nó để ngủ.”

Phương Hoa giật mình, từ đó cũng không can thiệp nữa.

Buổi tối hôm đó khi bọn họ đang trò chuyện, hiếm khi thấy anh ta cảm thấy đói bụng. Lúc ăn bánh ngọt bỗng nhiên anh ta nhớ lại:

“Nhớ tới món thịt nướng trong căn tin trường chúng tôi thật sự là ăn rất ngon. Tên Lưu Đạt Trung kia một lần có thể ăn mười phần.”

Phương Hoa ngạc nhiên: “Có thể ăn nhiều như vậy? Anh ăn được mấy phần?”

Anh ta cười không trả lời.

Một lúc sau, anh ta vỗ bánh ngọt trên tay, nói: “Tôi chỉ có ăn nhiều hơn cậu ta thôi.”

Ngày hôm sau trước khi đến bệnh viện, Phương Hoa đến đại học M.

Phương Hoa có một người bạn trung học ở đó, đúng lúc trở về trường.

Cô tìm cậu ta đổi lại phiếu cơm, mua mười xâu thịt nướng. Mang theo đến bệnh viện đặt ở trước mặt anh ta, anh ta rất ngạc nhiên.

“Cô đã tới đại học M?”

Cô hơi gật gật đầu.

Anh ta nhìn cô, không nói gì nữa mà cúi đầu ăn. Nhưng mà chỉ ăn có nửa xâu lại ăn không vô nữa.

Cô biết vị giác của anh đã hoàn toàn bị hóa trị làm tổn thương. Nhưng chỉ nói: “Biết là anh khoác lác mà. Có người nào một lần ăn được mười xâu đâu.”

Anh ta cười ha ha: “Đúng là bị cô lật tẩy rồi.”

Nói rồi lại hỏi cô về chuyện gần đây của đại học M, giọng điệu rất quyến luyến.

Cô trả lời từng cái từng cái một, bỗng nhiên lại nói: “Muốn biết thì tự đi xem đi.”

Mắt anh ta sáng ngời.

Ngày hôm sau trời mát mẻ, bọn họ người trước người sau lặng lẽ rời khỏi bệnh viện, bắt xe đi đại học M.

Đại học M diện tích cũng không lớn, cô giúp anh từ từ đi một vòng trường học.

Chưa tới khai giảng, trong vườn trường là một khoảng vắng vẻ, đặc biệt yên lặng. Sau đó bọn họ lại kiếm một băng ghế ngồi xuống, quan sát sân tập vắng vẻ.

Tiếng kèn chẳng biết ở đâu xa xa loáng thoáng vọng đến nhạc điệu.

Anh ta bỗng nhiên mỉm cười: “Tiếc là không thể cho cô nghe một xú phát thanh buổi sáng của đại học M.”

“Sao vậy?”

“Có thể ghi lại là cách mạng văn hóa, một giọng nam giống như Hồng vệ binh: ‘Các bạn học, chúng ta hãy rèn luyện bản thân cho tốt, tranh thủ khỏe mạnh mà cống hiến năm mươi năm làm việc vì tổ quốc!’”

Cô cười ha ha lớn tiếng: “Lúc đó anh không chăm luyện tập phải không?”

“Đâu có, thể dục buổi sáng ba năm đầu tiên tôi đều rất chăm chỉ.” Anh ta bỗng nhiên cười xấu xa: “Bởi vì Lâm Nghiên và mấy cô gái đứng bên cạnh, hơn nữa cô ấy luyện tập rất gương mẫu, ngày nào cũng đi.”

“Ha, nói không chừng cô ấy luyện tập cũng là vì để thấy anh đó.”

Anh ta “ồ” một tiếng, vẻ mặt rất kì lạ.

“Sao hả? Tôi đoán bừa thôi.”

Anh ta hắng giọng một lúc, khóe miệng mỉm cười, ánh mắt hiện lên một vẻ dịu dàng.

“Nói không chừng là thật. Bởi vì hai chúng tôi quen nhau, thì cô ấy cũng không tới nữa, hôm nào tôi sẽ hỏi cô ấy.”

Phương Hoa cười. “Hai người các anh thật sự may mắn.”

Không nghe thấy anh ta nói, cô quay sang, thấy anh ta đang nhìn ra nơi xa xa.

Rất lâu sau mới nghe anh ta thở dài nói: “May mắn cái gì? Chẳng bao lâu nữa sẽ chỉ còn một mình cô ấy.”

Phương Hoa rùng mình, không nói tiếp nữa.

~ Hết chương 03 ~

4. Chương 4

Chương 04

Buổi tối cuối cùng trước khi Lâm Nghiên trở về, thì bà cụ xảy ra chuyện. Bà đang ngủ mê thì bỗng nhiên ho sặc sụa, máu đặc trong khoang mũi trào ra, hô hấp đột ngột ngưng lại.

Tiếng máy móc bên giường kêu liên tục.

Trong phòng bệnh bật đèn sáng choang. Bác sĩ và y tá chạy vào, bao vây xung quanh giường bệnh.

Phương Hoa đứng bên ngoài vòng người, ngẩn ngơ nhìn bọn họ bận rộn.

Tiếng bọn họ nói đến bên tai cô lại thành như tiếng một đàn ong đang vo ve vo ve, dường như lại bị ngăn cách bởi một tầng sương mù, dù thế nào cũng không nghe rõ.

Bỗng nhiên cô thấy bọn họ cùng một lúc, mấy người hợp sức cùng nhau đẩy mạnh giường bệnh, tiếng ê a xô đẩy, có người sốt ruột đẩy cô ra, cô mới biết là mình đang cản đường.

Nghe có người hô: “Mau mau thông báo với gia đình bà cụ!” Cô gạt đầu như mất hồn, theo bọn họ đi ra ngoài, cùng đi đến phòng cách ly, lại có người quát lớn: “Điện thoại ở bên kia kia!” Cô mới nhớ ra là mình phải làm gì.

Chuông điện thoại nhà bà Vương reo cả buổi, không có ai nhận.

Cô lật cuốn sổ, tìm được số di động của Vương cục trưởng.

Lần này thì có người nghe máy, là một giọng nữ trẻ tuổi đang mơ màng buồn ngủ. Phương Hoa hơi do dự nói vào điện thoại: “Xin hỏi Vương cục trưởng có đó không?”

Giọng nói không thân thiện lắm: “Cô là ai?”

“Đây là bệnh viện X, làm phiền chuyển lời tới cục trưởng Vương, là mẹ của ông ấy bệnh tình đang nguy kịch.” Bên kia ồ một tiếng kinh ngạc, Phương Hoa nghe cô ấy nói chuyện với một người khác: “Bệnh viện gọi tới, mẹ của anh...” Phương Hoa nghĩ không sai, bèn cúp máy.

Đứng chỗ máy điện thoại một lúc, cô chậm rãi trở về phòng bệnh.

Cô thấy người tên Phương Hoa kia đưa tay chỉnh đèn đầu giường.

Cô đứng đó, thấy hơi có lỗi: “Đã đánh thức anh rồi.” Cô nói.

Anh ta ho khan hai tiếng, khàn khàn nói: “Đèn sáng quá, nên tự nhiên tỉnh thôi.”

Cô ngẩng đầu nhìn cái đèn trên trần phòng, ánh sáng trắng đâm vào mắt khiến cho cô không mở mắt ra được, nâng tay ấn vào công tắc trên tường.

Nhưng ánh đèn trong hành lang vẫn không tha mà chiếu vào. Cô đóng cửa phòng.

“Như vậy đỡ hơn một chút.” Cô tự nói.

Cô thấy trong mống mắt anh ta có ánh sáng màu vàng nhợt nhạt, sắc mặt anh ta hôm nay tái nhợt như màu trên vách tường.

Cô không ngờ anh ta lại bước về phía này.

Trầm mặc một lúc, anh ta hỏi: “Bà cụ không được rồi?”

Cô không biết phải nói cái gì cho phải, nên sau lại nói: “Nên ngủ đi thôi!”

Đưa tay ra tắt đi ngọn đèn trên đầu giường anh ta.

Lúc đèn vụt tắt, cô nghe anh ta nhẹ nhàng nói:

“Tôi cũng sắp phải chết, có đúng không?”

“Nói cái gì vậy?” Cô chưa từng nghe anh ta nói những lời này, chẳng biết sao lại nổi giận.

Có ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào, trong trẻo rét lạnh, ánh lên nụ cười thản nhiên trên gương mặt anh ta. Cô nghe anh ta nói:

“Lúc trước ở viện bảo tàng, tôi đã thấy một lá phổi bị ung thư được ngâm trong một cái bình, nó giống như một bông vải thổi rửa... Tôi đứng ở đó nhìn hơn nửa ngày.” Bỗng nhiên anh ta ngẩng đầu cười, hàm răng trắng tinh chột lóe sáng: “Chà, cô không biết đâu, mẹ của tôi chưa đến ba mươi đã mắc ung thư phổi mà chết...”

Anh ta ho những tiếng thật nặng mãi một lúc, nét mặt đau đớn, nhưng lời nói ra, giọng vẫn hỗn hển chưa bình tĩnh lại:

“Tôi không biết, nhà chúng tôi không có ai hút thuốc... Vì sao lại tới phiên chúng tôi?”

Phương Hoa đứng ngẩn ra, ngơ ngác nhìn anh ta, nói không nên lời.

Ngón tay chỉ chỉ vào ngực, anh ta nói: “Mỗi khi tôi hơi ho khan một chút, thì giống như có một cái cửa, một cái cửa đang ở bên trong mà cửa một nhát, bây giờ cũng có.” Anh ta sờ sờ lên đầu mình: “Không biết lúc nào chúng nó sẽ chui đến nơi này. Làm sao thì sẽ không chết? Không chết mới là không có đạo lý.”

Cô nhìn anh ta, cảm thấy cuống họng như có một con dao cắt ngang, đau đớn như bị chặt đứt. Một hồi lâu sau, Cô cố hết sức nói:

“Đừng nói nữa, tôi sợ.”

Anh ta lại im lặng, một lúc lâu sau anh ta mới nói:

“Tôi cũng sợ, có đôi khi sợ đến không làm sao ngủ được...”

Cô ngơ ngác đứng yên đó, đột nhiên cảm thấy cả khuôn mặt như muốn tan ra, toàn bộ ngũ quan trên mặt đều méo mó, nước mắt nóng hổi trào ra. Cả cơ thể cô cũng không còn một tí hơi sức nào, ngã ngồi xuống cái ghế đặt cạnh giường anh ta.

Nỗi đau cả đời đều ở cả nơi này, bởi vì cô biết cô chắc chắn sẽ mất đi anh ta.

Cô cảm ghét bản thân khi không thể khống chế như lúc này.

Cô nghe thấy giọng nói đầy áy náy của anh ta: “... Bây giờ, tôi không nên dọa cô sợ thế này.”

Nhưng cô lại càng khóc nức lên. Cả người đều co quắp lại, đầu như muốn nổ tung ra, cô khóc đến mức chẳng nhấc đầu lên nổi.

Anh ta cũng không nói tiếng nào nữa, lặng lẽ chờ cho đến khi cô thôi khóc.

Cuối cùng cô cũng có thể ngược nhìn anh ta, qua làn nước mắt mờ mịt nhìn thấy ánh mắt bình thản dịu dàng của anh ta. Anh ta còn đưa cho cô một chiếc khăn tay.

Anh ta khẽ tự trách mình: “Xin lỗi, nói với cô những điều này, tôi thật là ích kỷ.”

“Không.” Cô nói: “Mỗi một chữ anh nói, tôi đều trân trọng.”

Anh ta không nói một lời nào, lặng lẽ nhìn cô. Sau đó anh ta nở nụ cười buồn bã: “Sau này rồi cô sẽ quên tôi.”

Cô nói như đinh đóng cột: “Mãi mãi không đâu.”

Anh ta chậm chậm nâng tay, lau đi nước mắt trên mặt cô, thở dài:

“Phương Hoa, cô khiến tôi thấy cảm kích.” Sau đó anh ta hơi ngẩn ra một chút, anh ta nhìn thấy nụ cười của cô gái trẻ trong bóng tối, rực rỡ, sáng lạn như một đóa hoa.

“Đã rất đủ rồi.” Anh ta nghe cô nói.

Cô đã từng thấy được nụ cười của anh ta ở khoảng cách gần như thế.

Cô đã được chia sẻ nỗi sợ hãi và những khi mềm yếu của anh ta mà không ai biết.

Cô đã từng tới gần với trái tim của anh ta như thế...

Đã rất đủ rồi.

Ít ra trong suốt cuộc đời cô đã từng gặp được một người như vậy.

...

“Thật ra không phải anh sợ chết, chỉ là nhất thời mềm yếu mà thôi.” Cô nói: “Người như anh, nhất định sẽ không sợ hãi cái chết.”

Anh ta khẽ cười: “Cô có thể tự tin như vậy?”

Cô gật đầu.

“Được.” Anh ta chăm chú nhìn vào cô mà nói: “Tôi sẽ không để cho cô tin lầm người đâu.”

Ngày hôm đó khi trời hửng sáng, cuối cùng bà cụ cũng không thể cứu được nữa.

Phu nhân của cục trưởng Vương thanh toán số tiền còn lại cho Phương Hoa, Phương Hoa có một nguyện vọng hơi bất ngờ một chút là muốn được nhìn bà cụ lần cuối.

Phương Hoa một mình chào tạm biệt bà cụ.

Cô cảm thấy nét mặt của bà sau khi chết ngược lại lại không có một chút nào đau đớn, trước đây chưa từng thấy vẻ bình yên, an lành như vậy. Chết đi như thế này đối với bà âu cũng là một loại giải thoát, Phương Hoa nghĩ đã không có lý do gì làm cô phải rơi lệ.

Sau đó cô chào từ biệt mọi người Lâm Nghiên.

Về mặt khi bọn họ khi hẹn gặp lại cô vẫn như bình thường, giống như ngày hôm sau cô sẽ quay lại gặp bọn họ, bọn họ thật sự là có thể gặp lại nhau.

Cô nói cô sẽ lại đến thăm bọn họ. Nhưng thật ra cô không biết mình rốt cục có đủ can đảm để nhìn anh ta trải qua thời gian cuối cùng của sinh mệnh hay không.

Cô ra đến sân trước bệnh viện, từ từ đi tới cổng.

Dừng lại, quay đầu, cô nhìn dây thường xuân xanh biếc bám trên tường, có vài phiến lá bắt đầu ngả màu vàng, điểm xuyết trong đó xinh đẹp như một vì sao Khiên Ngưu mọc lên giữa sớm mai.

Trên hành lang bệnh viện có trồng một ít dây hoa Tử Đằng.

Tốp năm tốp ba bệnh nhân tản bộ trong vườn, quần áo bệnh nhân màu trắng hoa văn xanh lam, màu sắc sạch sẽ, tươi mát như thế.

Cô đứng nhìn một hồi, giống như muốn đem tất cả những điều này khắc ghi trong lòng.

Cô chậm rãi rời bước rời khỏi.

5. Chương 5 (hết)

Chương 05

Mùa thu khai giảng, Phương Hoa bước vào năm ba.

Cả học kì này cô đều cố gắng hết sức mình, mỗi buổi tối đều đúng giờ tự học, cuối tuần cũng như vậy.

Bạn cùng phòng của cô đều ai oán sao cô lại học như bị tẩu hỏa nhập ma, mặc kệ tất cả như vậy.

Không phải không có nam sinh theo đuổi cô, nhưng trái tim cô vẫn bình đạm như nước.

Lúc cô tỉnh thì không hay nhớ tới Phương Hoa, nhưng cô thường hay mơ thấy anh ta.

Cuối cùng cô chắc chắn giấc mơ có thể có màu sắc rực rỡ như vậy, bởi vì cô thường hay thấy anh mặc quần áo bệnh nhân nền trắng hoa văn màu xanh lam, sạch sẽ khoan khoái đến mức không thể nói thêm gì, vẫn có dáng vẻ tươi cười sáng lạn như cũ, ánh mắt lay động lòng người.

Lâm Nghiên đứng bên cạnh anh mặc một chiếc váy màu sắc nhẹ nhàng, sáng sủa.

Buổi tối một ngày nọ cô chợt có ý muốn đi đến đại học M, cô mượn thẻ đọc sách của bạn học cấp ba đi đến phòng đọc ở đó.

Tìm kiếm trên khắp các giá sách cô tìm thấy sổ lưu niệm tốt nghiệp.

Cô như mong muốn đã tìm được ảnh chụp lúc trẻ của Phương Hoa và Lâm Nghiên, còn có một vài giới thiệu ngắn gọn về bọn họ: như quê quán, ngày sinh, dân tộc, chuyên ngành,... cô nhẹ nhàng vuốt ve hai trang giấy, cảm thấy như mình đã quen biết với bọn họ cả đời rồi vậy.

Khi thư viện đóng cửa, thì cô rời khỏi.

Đó là một buổi tối cuối tuần, cuối tháng mười.

Ban ngày trời có mưa, buổi tối khí trời mùa thu đượm một mùi mát mẻ.

Trên khán đài có một nam sinh đang chơi guitar, trên sân tập có người chạy vòng quanh sân.

Chờ cho có nữ sinh chạy ngang qua, trên khán đài lại rộ lên tiếng huýt sáo, còn cổ sức huyết.

Những nữ sinh này nhất định là vừa xấu hổ lại vừa vui vẻ. Phương Hoa khe khẽ mỉm cười.

Ngày bảy tháng mười hai, là ngày sinh nhật Phương Hoa.

Sáng sớm trời bắt đầu đổ tuyết, xe chạy chậm chậm, khi Phương Hoa tới bệnh viện X thì tuyết đã đóng dày một tấc trên đường.

Cô đi thẳng vào phòng bệnh nhân nội trú, đến bàn y tá đăng ký: “Xin lỗi, tôi muốn thăm Phương Hoa phòng 503.”

Y tá cúi đầu nhìn sổ ghi chép: “Không có người này.”

Đột nhiên Phương Hoa cảm thấy sấm sét gầm vang bên tai.

Bên cạnh có một y tá ngẩng đầu nhìn cô: “Có phải người đó là một thanh niên còn rất trẻ? Vợ anh ta rất đẹp?”

Phương Hoa không biết mình còn không có sức để gạt đầu.

Người y tá đó nhìn cô bằng ánh mắt đầy cảm thông:

“Cô là bạn của cậu ấy? Sao vẫn không biết vì bệnh tình cậu ta phát triển quá nhanh, mà một tháng trước cậu ta đã không qua khỏi.”

Phương Hoa không nghe thấy gì nữa, máy móc bước xuống từng bậc từng bậc thang.

Cô không biết mình đang nghĩ cái gì, trong đầu hoàn toàn trống rỗng. Cuối cùng cô mới bắt được một ý nghĩ: anh ta và mẹ anh ta cũng giống nhau, đều mất khi chưa đến ba mươi tuổi.

Cô cứ nghĩ đi nghĩ lại vấn đề này, đi ra khỏi bệnh viện cũng không bắt xe.

Cô cứ vu vơ đi bộ trên vỉa hè, mọi thứ xung quanh đều là những bông tuyết trắng xóa.

Cô nhớ lại ngày hôm nay là ngày anh ta vừa tròn ba mươi tuổi.

Cô trượt ngã trên mặt băng, người đi đường phía sau vượt qua cô, cô từ từ đứng lên, không hề cảm thấy đau.

Cô cứ đi mãi đi mãi, cuối cùng cô thấy mình đã đi tới đại học M.

Từ phía đông thành phố tới phía bắc thành phố, cô không biết rốt cục mình đã đi được mấy giờ đồng hồ.

Cô đi đến khán đài chỗ sân tập của đại học M ngồi xuống, thấy thanh niên nam nữ ăn mặc đẹp đẽ ở đây chơi ném tuyết, bọn họ phát ra tiếng cười phấn khởi và trong trẻo.

Chẳng biết bầu trời đã tối đen từ khi nào.

Lại không có người chơi đàn guitar, cũng không có ai chạy bộ.

Chỉ có một mình cô, ngồi trên khán đài. Nhìn ánh đèn trong tòa nhà nam sinh và tòa nhà nữ sinh nhảy mắt tắt phụt.

Đột nhiên hai tòa nhà ánh sáng rực rỡ đồng thời vụt biến mất.

Sau đó cô lại nghe thấy một đoạn phát thanh nọ, cô phát hiện lúc vang lên tiếng phát thanh bầu trời chỉ còn lại ánh trăng mù mịt.

Quả nhiên là một giọng nam phấn khích vang lên: “Các bạn học, chúng ta hãy rèn luyện thân thể, nhân lúc khỏe mạnh mà cống hiến năm mươi năm cho tổ quốc.”

Sau mười năm khẩu hiệu tuyên truyền của bọn họ vẫn không đổi, phòng phát thanh của đại học M thật đáng sợ.

Một mình cô ha ha cười rộ lên, cười rồi lại cười.

Lúc còn vài ngôi sao lẻ loi thì có người ra sân tập luyện, giai điệu vui vẻ hùng hồn của bài ca thể dục thứ bảy.

Sau khi tập thể dục có người cầm hộp đựng cơm chạy băng băng đến căn tin, khi xuất hiện thì đã mua được bánh rán vàng óng ả.

Nam sinh vừa đi vừa ăn không để ý chuyện gì.

...

Thế giới này chưa từng thay đổi thứ gì cả.

Ngoài việc nó chỉ thông báo với cô người đã chết rồi.

...

Phương Hoa đứng lên, tay chân đều cứng ngắc. Tay chân đông lạnh như mất đi cảm giác.

Cô ngồi xe trở về đại học y B. Ngày hôm đó cô không lên lớp.

Ban ngày cô ngủ, giống như chuyện mà cô làm mỗi ngày trong mùa hè.

Cô bị bệnh, sốt cao rất nhiều ngày không hạ, phải đến bệnh viện truyền nước biển. Da tay chân cô từ đó mỗi năm vào mùa này đều bị nứt nẻ.

Sau khi hết bệnh, dường như cô mất đi hứng thú với các môn học, cô nghe giảng bài, nhưng thường ngồi đờ ra, trước đây cô dùng bút ghi chép lại bài vở, nhưng bây giờ một chữ cũng không nhớ nổi.

Nhưng kì thi cuối cùng rồi cũng nhanh tới.

Cô đi nghe lớp ôn tập bệnh lý học, ngồi hàng cuối cùng trong lớp.

Không biết tâm tư đang lang thang ở chỗ nào, cho đến khi cô bỗng nghe thấy có tiếng người ho khan.

Cô giống như bị điện giật người run rẩy, nín thở chờ đợi.

Rất cục đợi cho đến khi người nọ lại ho lần nữa, cô lắng tai nghe, lắng nghe...

Chợt cô rơi lệ.

Giống anh ta quá...

Thì ra cô vẫn còn có thể khóc.

...

Nước mắt lặng lẽ tuôn rơi, cô úp mặt vào khuỷu tay.

Cả thế giới đều bị chìm trong bóng tối ẩm ướt.

Cô tự hỏi mình vì sao trước khi đi gặp anh ta lại chưa bao giờ nghĩ tới anh ta có thể đã chết rồi?

Vì sao trong giấc mơ của cô anh ta vẫn đang sống rất tốt?

Anh ta đã chết rồi sao?

Anh ta thật sự đã chết ư?

Đột nhiên cô nghĩ tới chuyện cô mãi mãi sẽ không còn nhìn thấy anh ta nữa, lần này đau nhức tận sâu trong lòng.

Cô đã từng lặng lẽ yêu thương sâu đậm một người, hai tháng trước, anh ta đã chết.

...

Có người chọc chọc trên cánh tay cô. Một cái, lại một cái.

Cô nghe người đó nói nhỏ: “Giáo sư trừng mắt với cô.”

Cô không để ý tới.

Nhưng trên cánh tay lại bị chọc, chọc, chọc...

Cô bỗng ngồi thẳng dậy, trừng mắt liếc nhìn nam sinh bên cạnh.

Anh ta hốt hoảng, cây bút trong tay rụt về. Cười xấu hổ với cô.

Trong nháy mắt đó, anh ta biết mình sẽ không quên được vẻ mặt cô gái này, trên mặt đầy những giọt nước mắt trong suốt. Lại còn cặp mắt mở to vừa đau khổ lại có tức giận.

Nam sinh đó tên là Hướng Niên Quang.

...

Ba năm sau, ngày làm lễ tốt nghiệp, Hướng Niên Quang chính thức trở thành bạn trai của Phương Hoa.

Hai người đều ở lại trường nghiên cứu, tương lai tốt đẹp.

Sau khi toại nguyện, Hướng Niên Quang không nhịn nổi muốn mời tất cả các bạn bè, mua rượu về chúc mừng. Trong bữa tiệc, đau khổ kể lại lịch sử tình yêu ba năm đầy máu và nước mắt, lúc hạnh phúc lúc khổ đau, lúc đau đớn lúc vui vẻ.

Ngày hôm sau không ngờ ngủ tới lúc mặt trời lên cao. Nhất thời quên mất đã hẹn với Phương Hoa là gặp nhau ở tiệm Kentucky, sau khi ăn xong thì cùng nhau đi dạo đường sách.

Phương Hoa chờ Hường Niên Quang ở Kentucky.

Cô đang cảm thấy kỳ lạ là tại sao anh lại đến muộn, thì thấy một người quen cũ đi vào tiệm.

Người phụ nữ đó mặc một chiếc váy liền màu đen, đứng giữa mọi người nhưng cũng cực kỳ xinh đẹp.

Phương Hoa không biết là mình đã đứng dậy.

Lâm Nghiên quay đầu lại nhìn thấy Phương Hoa, ngẩn ra rồi mỉm cười bước tới.

Trong tay cô dắt theo một đứa bé.

Đứa bé trai ngẩng đầu, cô thấy dường như là đôi mắt của ai đó được hồi sinh.

Phương Hoa ngẩn ngơ.

Lâm Nghiên ngồi đối diện cô, bảo bé trai gọi cô là dì, mỉm cười giới thiệu: “Thằng bé là Phương Ngôn, sau khi Phương Hoa mất năm tháng thì tôi sinh bé.”

Đột nhiên Phương Hoa rưng rưng nước mắt.

Cô bắt chuyện với Phương Ngôn bé nhỏ, cậu bé cười với cô hết sức sáng lạn.

“Cậu nhỏ này, thích nhất là những dì xinh đẹp.” Lâm Nghiên nựng khuôn mặt cậu bé, bé chau mày không vui đẩy ra.

Thật là đáng yêu.

Đột nhiên Phương Hoa hiểu ra vì sao có rất nhiều người phụ nữ sau khi mất đi người chồng họ lại chỉ sống vì con, bởi vì khắp nơi quanh người đứa bé đều có thể thấy được bóng dáng của người mà họ yêu mến.

“Anh ấy biết có Phương Ngôn không?”

Lâm Nghiên lắc đầu: “Anh ấy muốn tôi lập tức tái giá, hồi đó thì không muốn cùng Lưu Đạt Trung cô đơn. Tôi không nói cho anh ấy biết chuyện của đứa trẻ.”

Phương Hoa khẽ lên tiếng.

Hai người bọn họ đều biết suy nghĩ vì đối phương, muốn đem tới những điều tốt nhất cho người kia.

Chỉ có cô nhìn thấy bọn họ đau khổ yếu đuối.

Phương Hoa bỗng nhiên cảm thấy một thứ giống như niềm vui lẫn trong nỗi buồn.

Sau đó các cô nói một chút chuyện gần đây, Lâm Nghiên viết địa chỉ cho cô.

“Em trai của anh ấy đã đậu nghiên cứu sinh ở một trường phía bắc, đã tốt nghiệp và làm việc rồi. Tôi cũng đưa ba anh ấy đến Bắc Kinh, chúng tôi ở cùng nhau, rảnh rỗi cô hãy ghé chơi.”

Phương Hoa gật đầu.

Cô nhìn Lâm Nghiên đẩy ghế ra, xoay người ôm lấy Phương Ngôn. Bỗng nhiên cô khẽ hỏi:

“Anh ấy... Có từng sợ không?”

Lâm Nghiên ngẩng đầu trầm ngâm, trong mắt có một vẻ dịu dàng, chậm rãi lắc đầu:

“Anh ấy chưa từng sợ, từ đầu đến cuối, anh ấy chưa từng than lấy với tôi một lời. Anh ấy đã cho tôi thấy một con người kiên cường và dũng cảm, cho đến cuối cùng.”

Phương Hoa biết, anh ta thật sự đã không nuốt lời.

...

Cô nhìn theo Lâm Nghiên đi tới quầy tính tiền, nhìn cô ấy ôm Phương Ngôn bé nhỏ lên rất cao, Phương Ngôn đá cái chân mang vớ trắng, bàn tay nho nhỏ đẩy dãn chỉ chỉ trở trở, đang chọn thêm kem.

Có người vội vàng chạy lại, ngồi phịch xuống đối diện cô.

Phương Hoa quay lại nhìn.

Mặt Hướng Niên Quang nhễ nhại mồ hôi, có vẻ khấn trương, đầu tóc rối bời, cái áo T shirt trên người như giẻ lau.

“Xin lỗi, xin lỗi.” Hướng Niên Quang cúi người nghiêng về phía cô sót ruột: “Tối hôm qua cả đám anh em ca hát uống rượu...”

Cô hừ một tiếng: “Bộ mặt thật của anh hiện ra quá nhanh rồi đấy.”

Trước đây anh lúc nào cũng đứng giờ, tóc cắt ngắn sạch sẽ, gặp nhau lúc nào cũng tới trước nửa tiếng, quần áo trang phục luôn không dính một miếng bụi, áo sơ mi quần dài ủi láng coong.

Hướng Niên Quang xấu hổ cười với cô, đau khổ năn nỉ: “Phương Hoa...”

Ôi, dù sao con người này còn có nụ cười rất đáng yêu, đôi mắt sáng ngời xinh đẹp hơn những người khác.

Phương Hoa chìa tay, đè xuống mấy sợi tóc lộn xộn trên đầu anh.

“Thôi đi, nhìn rõ một lần cũng tốt.”

Lần đầu tiên được thân mật tiếp xúc, Hướng Niên Quang vô cùng vui vẻ, nín thở ngồi yên không dám cử động.

Phương Hoa rút tay về, đẩy anh: “Đi mua cánh gà cay đi, anh trả tiền, em chỉ lo ăn là đủ.”

Anh liên tục gật đầu: “Nuôi tốt mà, nuôi tốt mà.” Hưng phấn nhảy hai bước, trượt trên phiên gạch trơn bóng, lướt đến quầy hàng.

Phương Hoa nhìn anh, không biết là mình chợt bật cười.

Chắc chắn sau này bọn họ sẽ cùng đến nhà Lâm Nghiên.

Trong nhà vẫn còn bày rất nhiều ảnh chụp của Phương Hoa, giống như người đó vẫn còn sống, chỉ là tạm thời chưa về nhà mà thôi.

Phương Ngôn ôm một khung hình đến trước mặt Phương Hoa, giống như khoe vật quý đưa cho cô xem.

Trong khung hình là ảnh kết hôn của vợ chồng Phương Hoa.

Phương Ngôn bé nhỏ chỉ vào người đàn ông đó nói: “Đây là ba con, rất đẹp trai!” Cái miệng nhỏ nhắn chu chu về phía Hướng Niên Quang: “Đẹp trai hơn chú ấy.”

Phương Hoa liếc mắt nhìn Hướng Niên Quang đang ngồi trên sofa không hiểu chuyện gì, cười khẽ.

Chỉ nghe Phương Ngôn lại nói: “Mẹ con nói trông con rất giống ba.”

Lúc này Phương Hoa dần không được cười lớn ra tiếng.

Hướng Niên Quang rút cuộc nghe thấy tiếng chạy tới, hỏi ngớ ngẩn: “Cười cái gì đấy?”

Phương Ngôn liếc ngang liếc dọc anh, khuôn mặt nhỏ nhắn hást lên, trề môi đi thẳng.

“Ha, nhóc con này có thù oán gì với anh vậy?” Hướng Niên Quang ngượng ngùng.

Lúc cùng nhau nấu cơm, Phương Hoa khẽ hỏi Lâm Nghiên: “Lúc đầu anh ấy theo đuổi như thế nào?”

Lâm Nghiên rửa rau, giọng nói có chứa vui vẻ:

“Buổi tối tôi tập chạy tám trăm mét, mấy người trong ký túc xá bọn họ ngồi trên khán đài trong sân. Lúc tôi chạy qua, Bọn họ hást to: ‘Em gái ơi, em cứ mạnh dạn chạy về phía trước nào.’ Rồi lại hást: ‘Em hỏi anh lúc nào thì đuổi theo em, anh cũng khẽ hỏi chính mình, không phải vào lúc này, thì không biết còn tới bao giờ, anh nghĩ rất có thể sẽ là mùa đông.’”

Phương Hoa ném con dao, cười đến muốn chết: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì anh ấy thật sự đi xuống chạy theo tôi quanh sân, đến khi tôi không chạy nữa, thì anh ấy mới thở hỏn hỏn nói: ‘Tối mai cùng nhau đi xem phim không?’”

Hai người cùng cười ha hả.

Qua một lúc, Phương Hoa hỏi: “Vẫn sẽ yêu người khác chứ?”

Lâm Nghiên cười: “Sao lại không? Chỉ cần người đó đủ tốt.”

“Giống anh ấy?” Phương Hoa trầm ngâm: “Chuyện này không dễ đâu!”

Lâm Nghiên gật đầu: “Không sai, khi đó còn ngốc nghếch, mà lại nhặt được một báu vật.”

Phương Hoa bỗng nhiên cười xấu xa: “Ngốc nghếch à? Sao tôi lại nghe nói có người vì để gặp người ta, trong ba năm đi sớm về tối, gió mặc gió, mưa mặc mưa mà đi tập thể dục buổi sáng vậy?”

Lâm Nghiên đỏ mặt, đuối đánh cô: “Nè, sao cô biết được? Ngay cả anh ấy tôi cũng chưa từng nói.”

Phương Hoa vút cái xéng vào nôi, lẩn như chạch.

Hôm đó trên đường trở về, Phương Hoa bỗng nhiên nói với Hướng Niên Quang: “Này, sau này em nhất định phải mất sớm hơn anh.”

Không nghe thấy anh trả lời, cô quay đầu nhìn anh.

Hai tay anh dút trong túi quần cúi đầu bước đi, lẩm bẩm: “Đừng nói vớ vẩn!”

“Ai nói vớ vẩn, đang nói chuyện đứng đắn với anh đó chứ.”

Hướng Niên Quang đứng lại bất chợt.

Phương Hoa vốn định đi lên một bước, lại phải lui về.

“Sao vậy?” Cô hỏi.

Rất lâu sau, mới nghe anh nghiêng răng nói: “Được rồi, em trước thì em trước. Không có anh, em ở một mình sao được?”

Nên trong chớp mắt này Phương Hoa cảm thấy vô cùng cảm động.

Cô không nhận được dịu dàng nói: “Như vậy, còn lại một người, phải làm sao bây giờ?”

Anh không lên tiếng.

Cô nhón chân, kề sát vào khuôn mặt của anh nhìn anh, anh nghiêng đầu quay đi. Giống như bị chạm tới chỗ đau, lại không muốn tức giận với ai đó.

Trong lòng Phương Hoa chợt rung động, chua xót nhưng lại hạnh phúc ngọt ngào.

Cô kéo tay anh, cười rộ lên: “Được rồi, gan anh thật nhỏ, bây giờ chết còn sớm lắm.”

Quay lưng đi, cô kéo anh giống như đang kéo một chiếc xe đi về phía trước. Nhưng kéo mãi không đi.

Một giây sau cô bị anh kéo vào trong lồng ngực.

Anh gác cằm trên đỉnh đầu cô, hai tay chọc cho cô ngứa.

Anh rất hung dữ, trong lòng nghĩ lại mà phát sợ: “Cho em nói vớ vẩn này!”

Cô không kiềm được cất tiếng cười.

Không biết vì sao nước mắt lại chảy ra.

Đó là một đêm mùa hè.

Phương Hoa cảm thấy gió lạnh mát rượi. Mùi hương cây cỏ trong không khí vô cùng ấm áp.

Cô biết khoảng thanh xuân ngắn ngủi trong sinh mệnh của cô rốt cục cũng đã trôi qua.

Còn bây giờ Niên Quang đang ở phía trước chờ cô.

...

Không phải không cảm thấy tổn thương.

Nhưng mà cô biết mình vẫn còn rất may mắn.

~ End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuong-hoa-nien-quang>